

KEER TOT AVONTUUR

afzakken en een eigen reis beginnen, de terugtocht — maar achter bleef het geluk. Jos en Maria merkten niet dat zij alleen moesten blijven in dit bosch; na weinig weken behoefden zij een grooter eenzaamheid nog niet te vreezen. Hun beminnen was als de hevigheid der zon, die een wonderplant kan doen opschieten en schitteren in het licht, na een enkelen nacht. Thans zou een nieuw stadium hun te wachten staan; had Jos den vorigen dag willen denken aan een doel van den roeitocht, een mogelijk einde van de reis, waar de bronnen zouden zijn en verder geen wereld meer, vandaag werden zij ook daarvan bevrijd, opgesloten in de stilte, opgenomen met den tijd, geborgen tot veiligheid op een veld in de wildernis.

*

Het impulsieve samengaan van deze twee menschen, ongemotiveerd en niet naar reden vragend in de eerste dagen van glans en vervoering, moest een verbond zijn, nu alle andere banden voor goed werden doorgesneden. Jos en Maria bouwden een tent van bladeren en takken, zij werkten daar samen aan zonder dat een van hen de noodzaak ervan voelde, als kinderen, opgaand met hart en ziel in een nieuw spel. Een deel van het proviand was gered; zij zagen elkander lachend aan toen het huis gereed was, hùn huis; het was een feest dat gevierd worden moest.

Toen ging een dag voorbij, een nieuwe nacht en een nieuwe dag ten halve; die uren werden een diepe roes, waarin hun daden volkomen nutteloos waren, woorden overbodig, waarin een andere werkelijkheid absurd moest zijn.

De werkelijkheid: als het kompas vergeten, de positie niet bepaald. In een stilte, als na ontwaken, praatte Jos daar over, argeloos en blij, om deze gedachte: eindelijk. Maar Maria vatte den draad, Jos moest zich verwonderen, toch slechts vaag en niet geloovend in het begin. Maria zei toen al dat door het oerwoud dringen zelfmoord zou beteekenen, ze hadden niets om zich te verdedigen dan een kleine bijl, dat was alles. Hoe lang zou er te eten zijn? Maria praatte sneller, Jos stond alleen lachend in het spel. We bouwen een vlot, zei hij en zijn oogen lachten. Het moest meteen gebeuren voor Maria, Jos lachte uitdagend over alles heen. Doch terwijl Maria takken aandroeg en hij, het materiaal ordenend, haar nakeek, voelde hij plotseling wrevel, hij moest zich bedwingen om de bijl niet neer te gooien en luid te vloeken. Waarom liep Maria zoo vreemd en gehaast? Het was niet meer noodig, haar oogen te zien; alleen een erge zekerheid. Nimmer stond Jos, het lachende, spelende kind, zoo veilig en sterk in het leven als nu. In de eigen zuiverheid van het onbegrensde was zijn blik zonder genade en scherp.

Dus ze was bang, nu kwam de angst, daarom liep ze zoo hard, samen moesten ze werken aan hun terugkeer, het behoud — een behoud, uit deze stilte, het paradijs, zonder verleden, zonder toekomst te zijn.

Jos moest gaan zitten, dit was te plotseling. Een avontuur in grooten stijl, drie weken in uiterste vrijheid, twee menschen die door de grenzen slaan en leven — en nu dit. Zonder voedsel, zonder contact, afgesneden, maar vrij. Alleen in de wildernis, met zon en water, dat stroomde en